

gaaet frem paa den Maade, vilde være kommet en sproglig Forvirring ud deraf, som Ingen havde kunnet finde Nede i. I dette Tilfælde kan det maaffee meget godt lade sig gjøre at forandre Ordet, men i mange andre vil det ikke kunne gaae an.

F. Nielsen: Jeg vil tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at just det finder Sted, som den høitærede Justitsminister meente, at der her ikke kan være Tale om, at der nemlig her er en ganske særlig Omstændighed, der gjør det tilrådeligt ikke at følge det almindelige Princip, at lade Halvdelen tilflyde Statskassen. Her har nemlig fundet det særregne og meget Mærkværdige Sted, at en lille affides liggende Landsdeel har begjæret at blive beskattet igjennem en Afgift, som Staten slet ikke har fordret. Staten har ikke fordret, at denne Afgift skulde erlægges, men Landsdelen har selv af Sædelighedshensyn eller, som Andre mene, af Politihensyn forlangt det. Skal Staten saa sige: „ja, men saa vilde vi have Indtægt deraf?“ Landsdelens Tanke er: „vi vilde erlægge denne Afgift for at opnaae et sædeligt Diemed, men saa ønske vi rigtignok gjerne, at Indtægten maa komme vor egen lille Landsdeel særlig tilgode.“ Et saa agtværdigt Dnske bør Staten inøbefomme og villig indrømme en Afvigelse fra det Almindelige i dette ganske særegne Tilfælde. Det er vistnok overordentlig sjældent, at Folk selv begjære at beskattes, uden at Staten paalægger dem det, og det er Paaskjønnelse værd. Jeg mener altsaa, at det Hele bør komme Færøerne til Nytte. Dette kunde tænkes enten paa den Maade, som Folk der ere indviede i Forholdene, tilraade, nemlig at Halvdelen tillægges Sysselmændene, eller dersom det synes mindre passende, om

Politiebedsmændene fik høitere Lønning, jo større Driftselbighed der var — thi jo mere udbredt Brændeviinsaffættningen blev, desto større blev Lønningerne — saa kunde jo det Hele indgaae i Umtskassen, hvorefter jeg skal forbeholde mig mulig at stille et Endringsforslag.

Drejer: Maaffee jeg dog endnu maatte tillade mig at bemærke, at det vistnok maa bemærke paa en Forveksling, naar den høitærede Justitsminister i sit første Foredrag berørte, at jeg havde reist Tvivl om det Hensigtsmæssige i, at Brændeviinsubstjænkning ikke maa forenes med Brændeviinshandel. Min Tvivl gik ud paa, hvorvidt det var nødvendigt og rigtigt, at det blev forbudt dem, der fik Bevilling til at udskænke Brændeviin, at tage den Brændeviin, de brugte, fra Andre end dem, der vare forsynede med Bevilling til at handle med Brændeviin. Jeg skal derhos med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler yttrede, anføre, at det forekommer mig meget tvivlsomt, hvorvidt det er correct at sige, at vedkommende Beboere paa Færøerne have forlangt sig paalagt en Skat. Det forekommer mig, at det Rigtige er, at de have forlangt en Politiforholdsregel, en Forholdsregel, som skulde sigte til at forebygge og indskrænke en for overbreven Brug af Brændeviin. Regjeringen er gaaet ind paa at træffe en saadan Foranstaltning. Det er Hoveddiemedet; Midlet er den Afgift, som Regjeringen har foreslaaet, og som tildeels støtter sig paa et foreløbigt Forslag af de Vedkommende, der ønskede Foranstaltningen; men at sige, at de Vedkommende have forlangt sig beskattede, og at de derfor bør have særlig Raadighed over, hvad der kommer ind ved Beskatningen, det forekommer mig det Mindste mig ikke at være ganske rigtigt.